

ՀԵՍՈՒԻ ԳԻՐՔ

Չորրորդ հատորում

**Այն բանի անհրաժեշտությունը,
որ Աստծու մարդիկ փնտրեն Տիրոջ ցուցումը և
ունենան Տիրոջ ներկայությունը, որպեսզի ի ցույց դնեն
Նրա հաղթանակը՝ Նրա Մարմինը կառուցելու և
Նրա թագավորությունը տարածելու համար**

Գրվածքների ընթերցում. Մտք 1:5, Հս 6:22-26, 7:1-6, 10-15, 20-21, 9:14

- I. Երբ երկու լրտեսները Երիքով եկան, Ռահաբը (որը թե՛ պռոնիկ էր, թե՛ քանանացի) նրանց հետ շփման մեջ մտավ և պատրաստակամությամբ ընդունեց նրանց, թաքցրեց նրանց և նրանց օգնեց ազատվելու՝ իր հավատքից բխող գործողություններ կատարելով (Հս 2:1բ-7, 15-16, 22, Հկբ 2:25). նա հավատաց Իսրայելի Աստծուն և հռչակեց. «Եհովան՝ ձեր Աստված, Նա վերևում՝ երկնքում, և ցածրում՝ երկրի վրա, եղող Աստված է» (Հս 2:11բ).**
- Ա. Եհովան պռոնիկ Ռահաբին տվեց Հեսուին՝ երկիրը ձեռք բերելու համար. Աստծու հանդեպ իր հավատքի շնորհիվ նա «չկործանվեց նրանց հետ, ովքեր անհնազանդ էին» (Եբր 11:31). նա շրջվեց դեպի Իսրայելն ու նրանց Աստված, և նա ապավինեց Նրան ու Նրա ժողովրդին (Հս 2:12-13):
- Բ. Ռահաբի և նրա տան փրկվելու նշանն այն էր, որ նա ալ կարմիր պարան կապեց իր տան պատուհանի մեջ (Խխ. 18, 21). պատուհանի մեջ կապած ալ կարմիր պարանը Քրիստոսի փրկագնող արյունը բացահայտորեն դավանելու նախատիպն է (Ա Պտ 1:18-19). նա հավատաց, որ այս նշանով նա և իր տունը կազատվեն:
- Գ. Թեև Ռահաբը Երիքովում՝ Աստծուց հավիտյան անիծված մի վայրում (6:26), ապրող դատապարտված քանանացի և անառակ կին էր (Հս 2:1), այն բանից հետո, երբ ինքը շրջվեց Աստծու և Նրա ժողովրդի կողմը (6:22-23, 25, Եբր 11:31), ամուսնացավ Սաղմոնի հետ (Մտք 1:5), ով Հուդայի՝ Իսրայելի առաջատար ցեղի առաջնորդներից մեկի որդին էր (Ա Մնց 2:10-11) և, հավանաբար, երկու լրտեսներից մեկը. այնուհետև նա ծնեց Բոոսին՝ մի բարեպաշտ մարդու, որից էլ սերվեց Քրիստոսը, և նա կապվեց Քրիստոսի հետ Նրա մարմնացման մեջ՝ Աստծու հավիտենական տնտեսությունն իրականացնելու համար (Մտք 1:5):
- Դ. Մա ցույց է տալիս, որ եթե մենք, անկախ մեր անցյալից, շրջվենք Աստծու և Նրա ժողովրդի կողմը և միանանք Աստծու ժողովրդին պատկանող պատշաճ անձի (ոչ թե ֆիզիկական առումով, այլ հոգևոր), ապա պատշաճ պտուղ կբերենք և կմասնակցենք Քրիստոսի առաջնկության իրավունքի վայելքին՝ Ելց 24:13, 33:11, Թվց 27:18, Երկ Օր 34:9, Հս 1:1, Գ Թգ 2:2-15, Փլպ 2:19-23, Ա Կրթ 4:17:
- II. Երիքովը ոչնչացնելուց հետո Իսրայելը պարտվեց Գայիի մոտ. մոտենալով Երիքովին՝ Հեսուն, ըստ Աստծու տնտեսության, լրտեսներին ուղարկեց ոչ թե**

պատերազմելու, այլ Ռ-ահաբին ձեռք բերելու համար. բայց Պ-այիի մոտ, քանի որ Իսրայելը կորցրել էր Տիրոջ ներկայությունը (Հս 7:12գ), Հեսուն լրտեսներին ուղարկեց մարտնչելու համար (Խխ. 2-3).

Ա. Պ-այիի մասին լրտեսների զեկույցը Հեսուին նշանակում է, որ Իսրայելը մի կողմ էր թողել Աստծուն. Աստծուն հարցնելու փոխարեն, թե ինչպես գործեն Պ-այիի դեմ, նրանք մոռացել էին Աստծուն և հաշվի էին առնում միայն իրենց. այդ ժամանակ նրանք մեկ չէին Աստծու հետ, այլ գործում էին ինքնուրույն՝ առանց Տիրոջ ցուցումը փնտրելու և առանց Տիրոջ ներկայությունն ունենալու. Իսրայելը զատվեց Աստծուց իր մեղքի պատճառով՝ Խխ. 1-5, 12գ.

1. Պ-այիի մոտ Իսրայելի պարտության թաքնված պատճառն այն էր, որ նրանք կորցրել էին Աստծու ներկայությունն ու այլևս մեկ չէին Աստծու հետ. այս պարտությունից հետո Հեսուն յուրացրեց Տապանակի առջև Տիրոջ հետ մնալու դասը (Խ. 6). ի վերջո Տերը եկավ նրա հետ խոսելու և նրան ասաց, թե ինչ անի (Խխ. 10-15):
2. Հոգևոր դասը, որ պետք է յուրացնենք այս պատումից, այն է, որ մենք՝ Աստծու ժողովուրդը, պետք է միշտ մեկ լինենք մեր Աստծու հետ, ով ոչ միայն մեր միջավայրում է, այլև մեր մեջ է, և ով մեզ դարձնում է Աստծու հետ եղող մարդիկ՝ Աստվածամարդիկ:
3. Որպես Աստվածամարդիկ՝ մենք պետք է կիրարկենք Տիրոջ հետ մեկ լինելը, Նրա հետ քայլելը, Նրա հետ ապրելը և Նրա հետ գոյություն ունենալը. սա որպես քրիստոնյա քայլելու, որպես Աստծու զավակ մարտնչելու և Քրիստոսի Մարմինը կառուցելու ճանապարհն է:
4. Եթե ունենք Տիրոջ ներկայությունը, տարբեր բաների առնչությամբ ունենք իմաստություն, խորաթափանցություն, կանխատեսում և ներքին գիտություն. Տիրոջ ներկայությունն ամեն ինչ է մեզ համար՝ Բ Կրթ 2:10, 4:6-7, Գղտ 5:25, Ծնդ 5:22-24, Եբր 11:5-6:

Բ. Եթե ուզում ենք մտնել համաբովանդակ Քրիստոսի՝ որպես բարի երկրի իրականության մեջ, տիրել ու վայելել Նրան, պետք է դա անենք Տիրոջ ներկայության ճանապարհով. Տերը Մովսեսին խոստացել էր. «Իմ ներկայությունը քեզ հետ կգնա, և քեզ հանգիստ կտամ» (Ելց 33:14). Աստծու ներկայությունը Նրա ճանապարհն է, այն «քարտեզը», որն Իր մարդկանց ցույց է տալիս, թե որ ճանապարհով գնան.

1. Որպեսզի մենք լիովին ձեռք բերենք ու տիրենք Քրիստոսին՝ որպես Աստծու կառույցի համար եղող համաբովանդակ երկրի, մենք պետք է կառչենք հետևյալ սկզբունքին. Աստծու ներկայությունը չափանիշ է ամեն հարցում. ինչ էլ անենք, պետք է ուշադրություն դարձնենք՝ ունե՞նք արդյոք Աստծու ներկայությունը, թե՞ ոչ. եթե ունենք Աստծու ներկայությունը, ամեն ինչ ունենք, բայց եթե կորցնում ենք Աստծու ներկայությունը, ամեն ինչ կորցնում ենք՝ Մտք 1:23, Բ Տմք 4:22, Գղտ 6:18, Սղմ 27:4, 8, 51:11, Բ Կրթ 2:10, Եզկ 48:35:
2. Տիրոջ ներկայությունը՝ Տիրոջ ժպիտը, կառավարող սկզբունք է. մենք

ՀԵՍՈՒԻ ԳԻՐՔ

պետք է սովորենք պահվել, ղեկավարվել, կառավարվել ու ուղղորդվել ոչ թե երկրորդ անձի ունեցած Նրա ներկայությամբ, այլ Տիրոջ ուղղակի, անմիջական ներկայությամբ. Նրա թանկագին ներկայությունը համարվանդակ Քրիստոսին՝ որպես կաթ ու մեղր հոսեցնող բարի երկրի իրականության, տիրելու գործությունն է՝ Ելց 3:8, 25:30, Երկ Օր 26:9, Եզկ 20:6:

3. «Երիտասարդ տարիքում ինձ հաղթելու, հաղթական, սուրբ և հոգևոր լինելու տարբեր ճանապարհներ էին սովորեցնում: Սակայն այդ ճանապարհներից ոչ մեկը չէր աշխատում: Ի վերջո փորձառության ավելի քան վաթսուներեք տարիների ընթացքում հայտնաբերեցի, որ ոչինչ չի օգնում՝ բացի Տիրոջ ներկայությունից: Նրա՝ մեզ հետ լինելն ամեն ինչ է»՝ «Հետուի գրքի կենսաուսումնասիրություն», ռ. էջ 58:

Գ. Երբ իսրայելացիները Քանանի երկիր մտան և Երիքովի հանդեպ հաղթանակ տարան, առաջին մարդը, որ մեղք գործեց, Աքարն էր. Աքարի լուրջ մեղքի խորքային, հոգևոր նշանակությունն ու դրա հանդեպ աստվածային հայացքն այն էր, որ Աքարը գեղեցիկ բարեխոսության հանդերձ ցանկացավ (Մենաարն այն տարածքն է, որն ավելի ուշ «Բաբելոն» կոչվեց)՝ ձգտելով բարելավել իրեն, ավելի բարետես երևալ՝ հանուն արտաքին տեսքի՝ Հս 7:21.

1. Անանիան ու Սափֆիրան, որոնք ստեցին Սուրբ Հոգուն, մեղանչեցին միևնույն սկզբունքով. սա Բաբելոնի սկզբունքն է, այսինքն՝ կեղծավորությունը՝ Գրծ 5:1-11, Հյտ 17:4, 6, Մտք 23:13-36.

ա. Նրանք Տիրոջը շատ չէին սիրում, բայց ուզում էին որպես Տիրոջը շատ սիրողներ երևալ. նրանք պարզապես ձևացնում էին. Աստծու զավակները պետք է ազատվեն մարդկանց առջև երեսպաշտությունից:

բ. Նրանք չէին կամենում ամեն բան ուրախությամբ Աստծուն զոհել, սակայն մարդկանց առջև այնպես էին վարվում, ասես ամեն բան զոհել էին. ամեն անգամ, երբ զգեստ ենք հագնում, որը չի համապատասխանում մեր իրական վիճակին, մենք Բաբելոնի սկզբունքով ենք վարվում՝ 6:1-6, 15:7-8:

2. Այն ամենը, ինչ կեղծավորությամբ է արվում՝ մարդուց փառք ստանալու նպատակով, արվում է պոռնիկի սկզբունքով, և ոչ թե հարսի սկզբունքով. կեղծ նվիրաբերումը և կեղծ հոգևորությունը մեղքեր են, իսկ ճշմարիտ երկրպագությունը հոգում և ճշմարտացիությամբ է. թող Աստված մեզ ճշմարիտ մարդիկ դարձնի՝ Հյտ 17:4-5, 19:7-9, Ղկս 12:1, Ա Կրթ 2:9-10, Բ Կրթ 2:10, 5:14-15, Հվի 4:23-24:

3. «Կարևորն այն չէ, թե մարդն ինչպես է տեսնում. քանի որ մարդն արտաքին տեսքին է նայում, իսկ Եհովան՝ սրտին» (Ա Թգ 16:7). եթե Աստծու խոսքը մեր սրտում ամբարենք (Մղմ 119:11) և Քրիստոսին թույլ տանք Իր տունը հաստատել մեր սրտում (Եփս 3:16-17), Նա կդառնա մեր սրտի բարի գանձը, և մեր սրտի առատությունից մենք

կկարողանանք ուրիշների մեջ բաշխել Նրան՝ որպես այս սքանչելի, բարի գանձի (Ղկս 6:44-45):

III. Այն բանից հետո, երբ Իսրայելը վերջ դրեց իր մեղքին՝ Աբարի մեղքին (Հս 7:11-12, 20-21), հաղթանակ տարավ Քայիի հանդեպ (8:1-35), բայց հետո գրառված է, թե ինչպես գաբավոնացիները խաբեցին Իսրայելի զավակներին (9:1-27).

Ա. Գաբավոնացիները խևացիներ էին (խխ. 3, 7, 11:18-19)՝ Քանանի երկրի այն ազգերից մեկը, որին Իսրայելը պետք է բնաջնջեր, որովհետև նրանք դիվային էին և ձուլված էին դևերի հետ (Երկ Օր 7:2, 9:4-5, 18:9-14). Գաբավոնի բնակիչներն իրենց խորամանկությամբ խաբեցին Իսրայելին (Հս 9:3-14):

Բ. Քանի որ նրանք լսել էին, որ Իսրայելը պարտության է մատնել Երիքովին ու Քայիին, նրանք ցանկացան խաղաղություն հաստատել և Իսրայելի հետ ուխտ կապել, որպեսզի Իսրայելը նրանց ողջ թողնի. նրանք դուրս եկան որպես թե դեսպաններ և ձևացրին, թե հեռվից են եկել. նրանք Հեսուի մոտ Գաղգաղայում եղող բանակը գնացին և ասացին նրան ու Իսրայելի մարդկանց. «Մենք հեռու երկրից ենք եկել... Մենք ձեր ծառաները կլինենք. հիմա մեզ հետ ուխտ կապեցեք» (խխ. 6, 11):

Գ. Հս 9:14-ը Գրվածքի շատ հզոր հատված է, որը ցույց է տալիս, թե ինչու Իսրայելի զավակները խաբվեցին գաբավոնացիների կողմից. «Նրանք Եհովայի խորհուրդը չհարցրին». արդյունքում Հեսուն նրանց հետ խաղաղություն հաստատեց և ուխտեց նրանց ողջ թողնել (խ. 15).

1. Իսրայելի զավակները խաբվեցին, որովհետև վարվեցին իր ամուսնուն մոռացած կնոջ նման. ամբողջ Աստվածաշունչը աստվածային սիրավեպ է՝ գրառում այն մասին, թե Աստված ինչպես է սիրահետում Իր ընտրյալ մարդկանց և ի վերջո ամուսնանում նրանց հետ (Ծնդ 2:21-24, Երգ 1:2-4, Ես 54:5, 62:5, Երմ 2:2, 3:1, 14, 31:32, Եզկ 16:8, 23:5, Օվս 2:7, 19, Մտք 9:15, Հվի 3:29, Բ Կրթ 11:2, Եվս 5:25-32, Հյտ 19:7, 21:2, 9-10, 22:17ա):

2. Աստվածաշունչը ցույց է տալիս, որ մենք՝ որպես Աստծու ընտրյալներ, Նրա կինն ենք, և որ Նրա ու մեր միջև պետք է փոխադարձ սիրո ամուսնական միություն լինի. այսպիսով՝ տիեզերքը «հարսանեկան պալատ» է, վայր, որտեղ Ամուսինը՝ պատրաստված և ավարտունացած Եռամեկ Աստված, ամուսնությամբ միանում է փրկագնված, վերածնված, սրբացված, նորոգված, փոխակերպված և փառավորված եռամաս մարդու հետ. ի վերջո Աստվածաշունչն ավարտվում է Նոր Երուսաղեմով՝ որպես նոր երկնքում ու նոր երկրում Աստծու ընտրյալների վերջնական ավարտունությամբ՝ տիեզերական կնոջով հավիտենապես՝ 21:9-10, 22:17ա:

3. Կինը երբեք չպետք է թողնի իր ամուսնուն. ընդհակառակը, նա պետք է միշտ ապավինի նրան և մեկ լինի նրա հետ. երբ գաբավոնացիներն

ՀԵՍՈՒԻ ԳԻՐՔ

Իսրայելի մոտ եկան, Իսրայելը՝ որպես կին, պետք է զնար իր Ամուսնու մոտ և Նրանից ճշտեր, թե ինչ անի՝ Հս 9:14:

4. Որպես հավատացյալներ, որոնք սիրում են Տիրոջն ու ձգտում Նրա հաղթական հարսի բաղադրիչները լինելու, մենք պետք է Աստծու հետ խորհրդակցենք ամեն խնդրի առնչությամբ, որին բախվում ենք. մենք պետք է ամեն հարց բերենք Տիրոջը և Նրա առջև ու Նրա հետ հաղորդակցության մեջ խորհենք որևէ գործի մասին, քննենք այն և դրա վերաբերյալ որոշում կայացնենք.
 - ա. Այս առումով յուրաքանչյուր հավատացյալ պետք է այն աստիճանի տկար լինի, որ չունենա իր սեփական գաղափարները, չկայացնի իր սեփական որոշումները կամ որևէ գործողություն չձեռնարկի իրեն հանդիպած ցանկացած բանի առնչությամբ՝ առանց Տիրոջ հետ շփվելու և Նրա հետ խորհրդակցելու՝ թույլ տալով, որ Նա կայացնի անհրաժեշտ որոշումները. սա քրիստոնյայի՝ քաղցրությամբ լեցուն ապրելակերպն է՝ Բ Կրթ 12:9-10:
 - բ. Մենք այլընտրանք չունենք՝ բացի բոլոր բաներում Աստծու հետ հաղորդակցվելուց, բոլոր բաները Նրա հետ քննարկելուց և թույլ տալուց, որ Նա Իր ձեռքը վերցնի բոլոր բաները, խոսի բոլոր բաներում և կայացնի ամեն մի որոշում. փառավոր բան է, երբ քրիստոնյան ամեն պահի և ամեն բանում ուրիշ Մեկից՝ Աստծուց է կախված՝ Փլպ 4:6-7, Առկ 3:5-6, Երմ 17:7-8, Բ Կրթ 1:8-9, Սղմ 62:8, Սղմ 102, վերնագիր և խ. 7:
5. Եթե Աստված ձեզ առաջնորդում է ընթանալ մի ճանապարհով, որ ձեզ հայտնի չէ, «սա ձեզ ստիպում է Նրա հետ հարյուրավոր և հազարավոր զրույցներ ունենալ, ինչի արդյունքը ճամփորդությունն է, որ հավերժական հուշ է դառնում ձեր և Նրա միջև»՝ Վոչման Նի, Երկերի ժողովածու, հտ 7:
6. Իսրայելի՝ իր Ամուսնու խորհուրդը չփնտրելու արդյունքում այս անկախ, անհատապաշտական կինը խաբվեց և չունեցավ պաշտպանություն, պահպանություն. Գրվածքների այս գրառումից պետք է յուրացնենք, որ որպես Տիրոջ կինը՝ մենք պետք է Նրա հետ միասին ապրենք՝ միշտ ապավինելով Նրան և անընդհատ մեկ լինելով Նրա հետ. սա Հեսուի գրքի 9-րդ գլխի խորքային նշանակությունն է: